

கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் கரிசல் மண்ணின் இனவரைவியல் தரவுகள்

ஜெ. சுடர்விழி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை-600059, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Ethnographic Datas of Karisal Land in Gopalla Gramam Novel

J. Sudarvizhi a, *

^a Department of Tamil, Madras Christian College, Madras University, Chennai-600059, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
Sudaroviya@gmail.com

Received: 11-03-2021
Revised: 23-04-2022
Accepted: 27-04-2022
Published: 06-07-2022

ABSTRACT

The intellectual anthropology that studies human beings examines human beings and human society at three levels: biological anthropology, social anthropology, and cultural anthropology. It is ethnography to trace the culture of a particular group of people in Tamilnadu, where different cultures and customs prevail. In that respect, the purpose of this study is to find ethnographic data in the novel Gopalla Gramam by the author K. Rajanarayanan, based on the biographies of the people of the Karisal area. In this study, the concepts like "what is ethnography? What are the cultural researchers' references to data to identify them? How are the data on food, artefacts, beliefs, customs, agriculture, plants, animals, birds, land, water, vernaculars, stories, songs, etc., recorded in the Gopalla Gramam novel to define the ethnography of the Karisal soil" have been identified. How they represent the uniqueness and identity of the black soil is also under scrutiny.

Keywords: Gopalla Village, K. Rajanarayanan, Ethnography, Karisal District.

மூன்றுரை

மனிதரைப் பற்றி ஆராயும் அறிவுத்துறையான மானிடவியல் உடல்சார் மானிடவியல், சமூக மானிடவியல், பண்பாட்டு மானிடவியல் என்ற மூன்று நிலைகளில் மனிதர்களையும் மனித சமூகத்தையும் ஆய்கிறது. இவற்றுள் பண்பாட்டு மானிடவியலின் முக்கிய கூறுகளுள் ஒன்றாக இனவரைவியலைக் கூறலாம். 'ஓர் இனத்தைப் பற்றிய வரைவு' என்பதை இனவரைவியலின் குறைந்தபட்ச வரையறையாக இங்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம் இது இன்றைய மானிடவியல் கற்கை முறையில் மிக முக்கியமான பிரிவுகளில் ஒன்றாக உள்ளது. மக்களுடன் வாழ்ந்து அவர்களை ஓர்ந்து அந்த அனுபவத்தின் ஊடாகச் சமூக மெய்ம்மைகளை உருவாக்குதல் இனவரைவியல்.' என்கிறார் பண்பாட்டு ஆய்வாளர் (Bhakthavatsala Bharathi, 2020).

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டைக் குறித்து ஆராயப்புகும் ஆய்வாளன் அம்மக்கள் தொகுதியின் இனவரைவியல் செய்திகளை முதலில் சேகரிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடும் பக்தவத்சலபாரதி அவ்வாறு சேகரிக்க வேண்டிய தரவுகளாக புவிச்சூழலியல், சுற்றுச்சூழல், காலநிலை, குடியிருப்பு முறை, பொருள்சார் பண்பாடு, குடும்ப அமைப்பு, திருமணமுறை, உறைவிட முறை, வாழ்வியல் சடங்குகள், குழந்தை வளர்ப்புமுறை, பண்பாட்டுமயமாக்கும் முறை, மக்களின் உளவியல் பாங்குகள், மணக்கொடை, மணவிலக்கு, வாழ்க்கைப் பொருளாதாரம், தொழில் பகுப்புமுறை, உற்பத்தி முறை,

நுகர்வு முறை, பங்கீட்டு முறை, பரிமாற்ற முறை, கைவினைத் தொழில்கள், அரசியல் முறைகள், அதிகார உறவுகள், சமூகக் கட்டுப்பாடு, மரபுசார் சட்டங்கள், சமய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழிபாட்டு முறை, மந்திரம், சூனியம், விழாக்கள், இசை, விளையாட்டுகள், அழகியல் சிந்தனைகள், நாட்டார் வழக்காறு என மொத்தம் 35 கூறுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் பிற்காலத்தில் எழுதிய நூலில் பக்தவத்சலபாரதி இக்கூறுகளை 55 ஆக விரித்துள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (Sivasubramanian, 2014).

ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி மக்களின் அல்லது இனக்குழுவின் பண்பாட்டை நுட்பமாக அறியவும் இனவரைவியலை வரையறுக்கவும் இத்தரவுகளே அடிப்படையாக அமைகின்றன. இனவரைவியல் மூலம் சமூக உண்மைகளை இரண்டு நிலைகளில் காண இயலும். ஒன்று இனவரைவியல் ஆய்வாளன் ஒரு சமூகத்தைப் புறநிலையினின்று காண்பது. மற்றொன்று தன் சொந்த வட்டாரத்தின் வாழ்வியலை நாவல் ஆக்கும் போது ஒரு படைப்பாளி தான் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவத்தின் வழியாக அகநிலையில் உருவாக்கும் படைப்பு. முதல்நிலையில் ஒரு சட்டகத்தை மட்டுமே ஆய்வாளர்களால் உருவாக்க முடிகிறது. இரண்டாம் நிலையில் சொந்த சமூகத்தைத் தன் அனுபவத்திலிருந்து எழுதிச் செல்லும் படைப்பானது உணர்வோடும் முழுமையோடும் உயிர்ப்போடும் அழகியல் தன்மையுடனும் அம்மண்ணின் ஆன்மாவைக் காட்சிப்படுத்தும் வகையில் அமைகிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் வாழும் மனிதர்களின் வாழ்வியலையும் உளவியலையும் மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்படும் நாவலானது அச்சமூகத்தின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழக்காறுகள், சமயவாழ்வு ஆகிய வாழ்வியல் அம்சங்களை முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கவேண்டியது அவசியம். அப்பொழுதுதான் வாசகனால் அதில் இடம்பெறும் சமூகச் சூழலோடு ஒன்றிவிட முடியும் என்பதுடன் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மெய்ம்மைகளை வெளிக்கொணர இயலும் இனவரைவியல் ஆய்வுக்கும் பெருமளவில் துணை நிற்கும்.

கரிசல் மண்ணையும் மக்களையும் அகவய நிலையில் நின்று எழுத்தின் வழி காட்சிப்படுத்துவதில் முன்னத்தி ஏராக தன் அனுபவத்தின் வழியாகக் கரிசல் மண்ணின் பண்பாட்டிற்குள்ள தனித்துவத்தைத் தமிழ்ச்சூழலில் முதலில் அடையாளம் காட்டியவராக விளங்கும் கி.ரா.வின் கோபல்ல கிராமம் புதினத்தின் வழி கரிசல் மண்ணின் இனவரைவியலைப் பதிவு செய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

கி.ரா. 1923 இல் பிறந்தவர். நூற்றாண்டைத் தொடக் காத்திருப்பவர். இந்தக் கால ஓட்டத்தில் கரிசல் மண்ணில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களையும் தொன்மையையும் தொடர்ச்சியையும் அறிய கோபல்ல கிராமம் புதினம் இடம் தருகிறது. பாளையப்பட்டுகளின் ஆட்சி முடிந்து ஆங்கிலேயர் ஆட்சி முழுமையாக அமலுக்கு வராத காலகட்டத்தில் கோபல்ல கிராமம் புதினத்தின் நிகழ்வுகள் புனையப்பட்டுள்ளன. துலுக்க ராஜா விரும்பிய தங்கள் மகளை அவரிடமிருந்து காப்பாற்ற ஊரை விட்டு இடம்பெயர்ந்து பல்வேறு இடங்களில் அலைந்து திரிந்து தமிழகத்தின் கரிசல் மண்ணுக்கு வந்த தெலுங்கு குடும்பம் தங்கள் அயராத உழைப்பால் அடர்ந்த காட்டை அழித்து எப்படி வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்கள் என்பதை விளக்கும் கதை கோபல்ல கிராமம்.

உணவு மரபு

ஐந்திணையின் கருப்பொருள்களைப் பட்டியலிட்ட தொல்காப்பியர், 'தெய்வம் உணாவே...' என்று தெய்வத்திற்கு அடுத்த நிலையில் உணவுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேசுகிறார். உணவு என்பது வயிற்றுப்பசிக்கானதாக இருப்பினும் தமிழரின் வாழ்வியலுடனும் உணர்வுடனும் உளவியலுடனும் கலந்திருப்பதைக் கி.ரா.வின் எழுத்துகளில் பரவலாக அறியமுடிகிறது.

'கறிவேப்பிலை மணத்தை முகர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டே அவர் சாப்பிட ஆரம்பித்தார் கும்பாவுக்குப் பக்கத்தில் கொட்டுக் கூடையில் கொத்தமல்லி இலைத்துவையல். அதை நாள் பூராவும்தொட்டு நாக்கில் தடவிக் கொண்டே இருக்கலாம். அதுக்குத் தோதாக வரகரிசிச் சோறும் முளைத் தயிரும். முளைத் தயிர் என்றால் புளிப்பில்லாதது. பால் தயிராக முளை விடும் பக்குவத்தில் இருப்பது.'

‘எங்கச்சிக்குப் பாலை உறை குத்தும் பக்குவம் தெரியும் ரொம்பவும் ஆறிவிடாமல் நகவெதும்பலாய் பால் ஆறிவரும் போது தனது புருஷனுக்கு என்று ஒரு தனி ஏனத்தில் ஊற்றி மோரில் ஆள்காட்டிவிரலை இரண்டாவது கோடு வரைக்கும் முக்கி உதறிவிட்டு அந்த விரலை பாலில் கலக்கி மட்டுமே வைப்பாள். காலையில் பார்த்தாள் கட்டித்தயிராக இருக்கும்’.

சாதாரணமாகக் கிடைக்கிற காட்டுக் கீரையைக் கொண்டு வந்து எங்கச்சி அமிர்த்தத்தைக் கடைந்து பரிமாறுவாள். கீரைகளை எத்தனையோ விதமான பக்குவங்களில் ஆக்கித் தருவாள்.

‘ராத்திரி அவன் அடுத்து தூங்கியவுடன் அவனுடைய தாயார் வீட்டை ஒதுங்க வைக்கும்போதே ஒரு கும்பா நிறைய சோறு போட்டு அதில் நாலைந்து அகப்பை பருப்புக் கறியை தாராளமாக விட்டு அன்று ஆட்டிய நல்லெண்ணெயை ஒரு உழக்கில் ஊற்றி அவன் பக்கத்தில் வைத்து விடுவாள்’.

‘அவருடைய தலையில் கஞ்சிக்கலயம் இருந்தது கலயத்தில் நீத்துப்பாகம். அதில் தேங்காய்ப் பருமனில் பன்னிரண்டு கம்மஞ்சோற்று உருண்டைகள். கலயத்துக்கு மூடி ஒரு சிரட்டை. அதில் எண்ணெயில் வறுக்கப்பட்ட வத்தல்களும் நார்த்தங்காய் ஊறுகாயும். கலயத்தின் வெளிப்புறம் மேலே ஒட்டிவைக்கப்பட்ட கானத்துவையல்’.

கரிசல் மண்ணின் மணத்துடன் சேர்ந்து உணவின் மணமும் வீசும் இப்புதினத்தில் பல்வேறு உணவின் பெயர்களைக் கதையோட்டத்துடன் கி.ரா. பதிவு செய்துள்ளார். கரிசல் மண்ணில் விளையும் பயிர்களான கம்பு, வரகு திணைகளால் செய்யப்பட்ட உணவுகள், பாலிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் முளைத்தயிர், நீத்துபாகம் (மாடுகள் அதிகம் இருப்பதாலேயே கோபல்ல கிராமம் என்று பெயர் வந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்) ஆகிய மணசார்ந்த உணவுகளை அறியமுடிகிறது. மனிதர்களுக்கான உணவுகளை மட்டுமல்லாது விலங்குகளுக்கான உணவுகள், சமைக்கும் முறை, பரிமாறும் முறை, உணவுக்குப் பின்னான வெற்றிலை போடும் முறை, விருந்தாளிகள் வீட்டிற்கு வந்தால் கவனிக்கும் முறை, உணவுப் பயன்பாட்டிற்குரிய பொருள்கள், முதன் முதலில் இம்மண்ணிற்கு வந்ததும் இம்மக்கள் பயிரிட்ட உணவுப்பயிர்கள், எண்ணெய் தயாரித்த விதம் போன்ற உணவு தொடர்பான செய்திகள் கரிசல் மண்ணின் இனவரைவியலை அறிய அடிப்படையாக அமைகின்றன.

புழங்கு பொருட்கள்

புழங்கு பொருள் என்பதற்கு தமிழ் லெக்சிகன் கையாளுதல், புழங்குதல் என்று விளக்கம் தருகின்றது. மக்கள் அன்றாடம் தங்கள் வாழ்வில் பயன்படுத்தி வந்த, வருகின்ற பொருட்களைப் புழங்கு பொருள்களாகக் கொள்ளலாம். இவை மண்ணுக்குரிய பண்பாட்டுடன் தொடர்புடையவை. கி.ரா.வின் கோபல்ல கிராமம் வழியே உணவு சார்ந்தும் தொழில் சார்ந்தும் வீட்டுப் பயன்பாடு சார்ந்தும் பல்வேறு புழங்கு பொருட்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ‘பொருட்களுக்கும் கரிசல் வாழ்க்கைக்கும் இடையே உள்ள உறவில் பொருட்களின் பரிமாணங்கள் எவ்வளவு மகத்தானவை என தன் படைப்புகளில் உயிர்ப்பித்துக் காட்டுகிறார். பொருட்களில் வரலாறும் வரலாற்றில் பொருட்களும் விரவி நிற்பதைக் கி.ரா.வை விடவும் இனவரைவியல் குறிப்புகளுடன் வேறு எவரும் பதிவு செய்யவில்லை’ என்கிறார் (Bhakthavatsala Bharathi, 2020).

கட்டுக்கயிறு, பிணையல் கயிறு, வாக்கூடு, தண்ணீர் கயிறு, நோக்கலை(நுகத்தடி) வண்டித்துப்பு, நெற்றிக்கயிறு, மண்வெட்டி, கலப்பை, ஏர்க்கால், மேழி, உழவு தும்பு, சிறகுராட்டு, கைமனைபோன்ற தொழில் சார்ந்த புழங்கு பொருட்களும் குத்துத்தரம் பனைநார்க் கட்டில் சப்பட்டைக்கல், கவண், ஊனுக்கம்பு, கொட்டுக்கூடை, பனைநார்ப்பெட்டி, வேல்கம்பு, திருநாமப்பெட்டி, பனை ஓலை விசிறிகள், ஏணி நாற்காலி (மிக அதிக நீளமுள்ள கூந்தலை உடையவர்கள் உட்கார்ந்து ஈரத்தலையை உணர்த்திக் கொள்ளச் செய்யப்படும் நாற்காலி உயரமான அந்த நாற்காலியில் ஏறி உட்கார ஏணிப்படிகள் அமைந்திருப்பதால் அதற்கு ஏணி நாற்காலி என்று பெயர்). போன்ற அன்றாடப் பயன்பாட்டுப் புழங்குபொருட்களும் கும்பா, செம்பு, உலக்கை, கலயம், மடா சருவச்சட்டி, வட்டில், தொன்னை, தாலம், மரவை, கல்சட்டி, அகப்பை போன்ற அடுக்களை புழங்குப் பொருட்களும் வண்டிக்கம்மல், தொறட்டி ஆபரணம், கொப்பு, பவழமாலை, பாம்படம், கடுக்கன், கங்கணம், போன்ற

ஆபரணப்பெயர்களும் கோபல்ல கிராமத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இப்பதிவுகளை மட்டுமே கொண்டு இம்மண்ணில் இப்பொருட்கள் பெறும் உயிர்த்தன்மையையும் இவற்றுக்கு இம்மண்ணோடு உள்ள அர்த்த கனத்தையும் உணரலாம்.

நம்பிக்கைகள்

நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் கிராம மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு வாய்மொழியாகவே கடத்தப்படுவது. சமூகத்துடன் நெருங்கிய உறவுகொண்டுள்ள இந்நம்பிக்கைகளுக்கான காரணங்களை அறிந்தோ அறியாமலோ மக்கள் போற்றி வருகின்றனர். இத்தகைய நம்பிக்கைகளை கிரா. வின் எழுத்துகள் வழி தொகுத்துப் பார்க்கும் போது கரிசல் சமூக மக்களின் பண்பாட்டு உளவியலை அறியஇயலும்.

‘இங்கே பாலை அளந்து பார்ப்பது கிடையாது அளந்து பார்க்க கூடாது என்று ஒரு நம்பிக்கை’.

கழுவேற்றப்பட்டவன் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் அவன் பார்வையில் படக்கூடாது என்பதும் இந்தச் சமயத்தில் அவன் எது சொன்னாலும் பலிக்கும் என்பதும் அம்மண்ணில் நிலவிய நம்பிக்கை. அதனாலேயே அவன் பார்வை ஊரின் மேல் படாமல் இருக்க மறுபுறம் பார்த்து இருக்கும்படியாகக் கழுவில் ஏற்றும் வழக்கம் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார்

தான் நினைத்த காரியம் நடைபெறுமா என்று அறிவதற்கும் என்ன முடிவு எடுப்பது தெரியாத குழப்பச் சூழலிலும் பூ போட்டு பார்க்கும் நம்பிக்கை இருந்ததையும் பதிவு செய்துள்ளார். “இரண்டு வெற்றிலையை எடுத்து ஒன்றில் செவ்வரளிப் பூவையும் இன்னொரு இலையில் பிச்சிப் பூவையும் திருத்துளாயையும் வைத்துக் கட்டி குலுக்கிப் போட்டாள்” என்கிறார். இன்றும் சமூகத்தின் பரவலாக அறியப்படும் சிகப்பு மற்றும் வெள்ளை பூ போட்டு பார்க்கும் நம்பிக்கையின் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தொன்மையை கரிசல் மண்ணில் காணமுடிகிறது.

வழக்கங்கள்

‘அப்பொழுதெல்லாம் கரிசல் காட்டில் வாழையிலை பிரபல்யம் அடையாத காலம். கோபல்ல கிராமத்தின் மக்கள் விரதம்விடும் நாட்களில் மட்டும் ஆல இலைகளைச் சேர்த்து வைத்து அதைச் சோளத்தட்டை ஈக்கிகளால் தைத்து அந்த இலையில் தான் சாப்பிடுவது வழக்கம். மற்ற நாட்களில் எல்லாம் அவர்கள் கும்பா, வட்டில், தாலம், மரவை முதலியவைகளில் தான் உண்பார்கள்’.

அந்தக் காலத்தில் தூரத்தை அளக்க நேரத்தையே அளவாகக் கொண்டிருந்தார்கள். சராசரி மனிதன் ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் எவ்வளவு தூரம் நடக்க முடியுமோ அதை ஒருநாழிகைப் பொழுது தூரம் என்று சொல்லுவார்கள்.

அந்தக் காலத்திய வளமுறை கல்யாணம் ஆன பிறகு தான் வெற்றிலை போட வேண்டும் என்பது, கல்யாணம் ஆகாதவர்கள் அந்த காலத்தில் திருமணத்தன்று தான் முகச் சவரம் செய்து கொள்வது வழக்கம் அதுவரையும் முகத்தில் தாடி தான். மனைவி கர்ப்பமாக இருக்கும் போது புருஷன் சவரம் செய்து கொள்ளும் வழக்கம் இல்லை.

கிராமங்களில் ஒரு சுவாரஸ்யம் என்னவென்றால் பெற்றவர்கள் இட்ட பெயர் அனேகமாய்த் துலங்காது கிராமத்தார் எல்லாம் சேர்ந்து ஒருவருக்கு ஒரு பெயரை வைத்து விடுவார்கள் அது காரணப் பெயராக இருக்கும் சிலது கேலிப் பெயராகவும் குணப் பெயராகவும் வீட்டுப் பெயராகவும் நோய்ப் பெயராகவும் தொழில் பெயராகவும் இப்படி இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்களை கொண்டதாக இருக்கும்.

கல்யாணத்தின் போது கையில் கங்கணம் கட்டப்படும் கங்கணம் கட்டிய பிறகு அது அவரை மணமகன் எந்தவித வேலையும் தொடக்கூடாது.

கிராமத்தில் ஒரு வழக்கம் உண்டு இறந்து போனவரின் நெருங்கிய சொந்தக்காரைக் கொஞ்சதூரம் நடத்திக் கொண்டு போய் நீத்துப்பாகம் குடிக்கச் சொல்லி திரும்ப கூட்டிக் கொண்டு வருவது என்பது தன் சாவு இல்லாத கர்ப்பிணிகளை அடக்கம் செய்வதற்கு முன்னால் வயிற்றில் குழந்தையோடு புதைக்க மாட்டார்கள். வயிற்றைக் கீறிக் குழந்தையை எடுத்து பக்கத்தில் வைத்து தான் புதைப்பார்கள். அப்படியே புதைத்தால் சுமைதாங்கிகள் வைப்பார்கள்.

கிராமத்தில் உருவாகும் வழக்குகளை இரண்டு வகையாக பிரிக்கலாம். ஊர் பொது கூடி தீர்க்கும் வழக்குகள் தனிநபர் செல்வாக்கின் கீழ் விசாரணைக்கு வரும் வழக்கு தரகு மகிமை காவல் அறிந்து நில ஆக்கிரமிப்பு ஜாதியை தகராறு கொடிகளை நடுத்தல் தீவைப்பு தொழிலாளி தலைக்கட்டு தகராறு இன்னும் எந்த மாதிரியான பொது விவகாரங்கள் எல்லாம் ஊர் பொது சபை கூடி தான் விசாரித்து தீர்ப்பு வழங்கும் குடும்பங்களுக்குள் ஏற்படும் உள் தகராறுகள் ஆன தான் ஜாதிச் சண்டை, கணவன் மனைவி தகராறு, வயசாளிகளுக்கான அன்ன வஸ்திரம், பாகப்பிரிவினை, சீதன தகராறு இந்த மாதிரியான விவகாரங்கள் தான் தனிநபர் செல்வாக்கு உள்ளவர் களிடம் வரும்.

கிராம பதிவு செய்துள்ள இவ்வழக்கங்களில் 'அந்தக் காலத்தில்' என்று தொடர்ந்து குறிப்பிடுவதைக் காண இயலுகிறது. கிராம இப்பதினத்தை எழுதிய காலம், அதற்கு முந்தைய காலம், தற்காலம் ஆகிய முக்காலத்திலும் இப்பழக்க வழக்கங்களை ஒப்பிட்டு தொன்மையை அறியவும் மாற்றங்களை மதிப்பிடவும் இயலும். இவ்வழக்கங்கள் சமூகத்துடன் மட்டுமல்லாமல் சமயத்துடனும் தொடர்பு கொண்டுள்ள நிலையை ஆராய முடியும்.

விவசாய வழக்காறுகள்

துலுக்க ராஜாவிடமிருந்து தப்பி ஊரை விட்டு இடம்பெயர்ந்து தமிழகத்தின் கரிசல் மண்ணுக்கு வந்த குடும்பம் செய்த முதல் பணியே காட்டை அழித்து விவசாயத்தைத் தொடங்கியது தான். இதையொட்டி ஏராளமான விவசாய வழக்காறுகள் புதினம் முழுதும் விரவிக் கிடக்கின்றன. 'காட்டைத் திருத்தி அவர்கள் விதைத்த தானியங்கள் முளை விட்டபோது அவர்கள் நம்பிக்கையும் முளைவிட்டது. கம்புப் பயிர் கணக்கில்லாமல் தூர் கட்டி வந்தது. தினைப்பயிர் நம்ப முடியாதபடி கனமாக வளர்ந்து வந்தது. எள்ளுச் செடியின் வளர்ச்சி ஆள் கை எடுப்பு உயரத்துக்கு இருந்தது. பருத்திச் செடிகளுக்கு ஊடே ஆள் நுழைந்தால் தெரியாது. அதில் பூத்த பூக்களும் காய்களும் பிஞ்சுகளும் தேர் ஜோடித்த மாதிரி விளங்கியது.' கரிசல்காடு தமிழகத்தின் வறண்ட பகுதி என்று சொல்லப்பட்டாலும் கிராமவின் இந்த வண்ணனை கரிசல் மண்ணின் விவசாய வளத்தைக் காட்சிப்படுத்துகிறது.

'எழுப்படிப்பு' என்கிற வேளாண் நிகழ்வு குறித்து கிராம தரும் விளக்கம் இன்றைய தலைமுறை அறிந்திராதது. கோடை உழவு முடிந்து முதல் மழை பெய்ததும் நிலத்தை விதைப்புக்குத் தயாராக்கும் பொருட்டு உழ ஆரம்பிக்கும் செயலே எழுப்படிப்பு என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி உழுது வைத்தால் அடுத்து பெய்யும் மழைநீர் நிலத்தை நன்றாக நனைக்கும்போது பெய்த முதல் மழையில் முளைவிட்ட களைகளும் போகும் என்கிறார்.

'கலப்பைகளிலிருந்த கனம் நிறைந்த நாங்கில் மர ஏர்க்கால்களைக் கழற்றச் சொன்னார் லேசான தேக்கு ஏர்க் கால்களைப் போடச் சொன்னார். பாதி தேய்ந்த கலப்பைக் குத்திகளை எடுத்து அதில் பக்கங்களில் இன்னும் கொஞ்சம் செதுக்கி கனத்தைக் குறைக்கச் சொன்னார். பிறகு அதை ஏற்காலில் இணைத்து இப்படியாக ஆழமும் கனமும் குறைந்த இரண்டு கலப்பைகளைச் செய்து தயாரித்தார். கலப்பைகள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதாமல் திரும்பின. அழுத்திப்பிடித்து உழுதார்கள். மண் பொங்கி மலர்ந்து கலப்பைகளின் இருபுறமும் விழுந்தது. அந்த உழவர்களின் கலப்பைக் கொழுவின் ஆழமான ஓட்டத்துக்கு பூமித்தாய் இணங்கி மகிழ்ந்து கொடுத்தாள் இப்படியாக அக்கையாவால் அன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ரெட்டை கலப்பை கரிசல் காட்டில் பெருத்த மாறுதலையும் ஒரு பரபரப்பையும் அந்த நேரத்தில் உண்டு பண்ணியது.

அதற்கு முன்னால் எல்லாம் ஒத்தைக் கலப்பை வைத்து தான் எழுப்படிப்பு செய்து வந்தார்கள் என்று குறிப்பிடும் கிராம இரட்டைக் கலப்பை முறை கரிசல் மண்ணில் எப்படித் தொடங்கியது என்றும்

புனைவின் வழியாகப் பதிவு செய்கிறார். வேளாண் கருவிகள், விவசாய முறைகள், வேளாண் பயிர்கள், விவசாயத்தில் தொடக்க கால புதிய முயற்சிகள் ஆகியன கரிசல் மண்ணுடன் பின்னிப்பிணைந்து இப்புதினத்தில் வெளிப்பட்டுள்ளன.

விலங்கு /பறவை வழக்காறுகள்

விலங்குகள் பறவைகள் குறித்த இந்நூலின் பதிவுகள் கிராவின் விலங்கியல் அறிவின் நுட்பத்தைத் தெற்றென புலப்படுத்துகின்றன. மனித சமூகத்திற்கு இணையாக விலங்குகளுக்குமான உரையாடலையும் கி. ரா நிகழ்த்தியுள்ளார். ஒவ்வொரு இடத்தைக் காட்சிப்படுத்தும் போதும் பயன்நோக்கம் கருதியோ வர்ணனை நோக்கிலோ விலங்கினங்கள் அங்கே கட்டாயம் இடம்பெறுகின்றன. கோபல்ல கிராமம் நாவலின் தொடக்கப் பகுதியே விலங்கு பறவைகளின் பல்வேறு விதமான சத்தங்களுடன் விடியும் கிராமத்தைக் கண்முன் நிறுத்துகிறது.

வெகு தூரத்தில் இருந்து தினமும் பறந்து வரும் பழ வெளவால்கள், வேட்டையை முடித்து விட்டு வீடு திரும்பும் பூனைகள், பொந்துகளுக்குத் திரும்பும் கூகை ஆந்தை முதலிய பறவைகள், ராமுச்சூடும் பாடிய சுவர்க்கோழிகள், காவல் வேலையை முடித்துக்கொண்டு சுருண்டு படுக்கும் நாய்கள், சிறகுகளைத் தட்டி கிராமத்தை விழிக்கச் சொல்லி கூவும் சேவல்கள், சத்தம் கொடுக்க துவங்கியிருந்த கரிச்சான்களும் ஆள்காட்டிகளும், கரைகின்ற காகங்கள் என்று புதினத்தின் முதல் பக்கமே பறவைகளின் விலங்கினங்களின் அன்றாட வாழ்வியல் சார்ந்த நுட்பமான விவரிப்புகளாக அமைந்துள்ளன. கரிசல் மண்ணின் ஒரு நாளின் விடியலை விளக்க வந்த கி.ரா. விடியலை மனிதர்கள் மட்டுமல்லர் அம்மண்ணுக்குரிய சுவர்க்கோழி உள்ளிட்ட பிற உயிரினங்கள் விடியலை எப்படி எதிர்கொள்கின்றன என்பதைச் சுவைபடக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்

காட்டைத் தீயிட்டு அழித்தபோது தப்பித்து வெளிவந்த விலங்குகளைப் பற்றி சுவாரஸ்யமான சில தகவல்களைத் தருகிறார்.

‘ஏராளமான உடும்புகள் அகப்பட்டன. உடும்பைப் பிடிக்கிறது ரொம்பவும் லேசு. ஆட்களைக் கண்டவுடன் அது வளைக்குள் பூராவும் நுழைந்து மறைந்து கொண்டு முகத்தின் நுனியை மட்டும் லேசாகத் தெரியும் படி வைத்துக் கொண்டிருக்கும். ஒரு குச்சியை எடுத்து அந்த வளைக்குள் விட்டால் போதும்: அந்தக் குச்சியை பலமாக கடித்துக்கொள்ளும்: விடாது. அப்படியே இழுக்க வேண்டியதுதான் குச்சியை கடித்துக்கொண்டே வந்துவிடும் அதுக்கு நினைப்பு எதிரி வந்து அதனிடம் வகையாக மாட்டிக் கொண்டதாக’.

‘சேடாவைக் கொல்லும்போது கோளாறாக அதன் தலையை மட்டும் நைத்து அப்படியே ஒரு அடையாளமான இடத்தில் புதைத்து விடுவார்கள். கொஞ்ச நாள் கழித்து தோண்டி எடுத்தால் அதன் சதைப் பகுதியையெல்லாம் மண் தின்றது போக அதன் உடம்பில் உள்ள அழகான கருப்பும் மஞ்சளும் கலந்த சிறிய வளையங்கள் கிடைக்கும் அதை குழந்தைகளின் அரைஞாண் கயிற்றில் கோர்த்துப் போடுவார்கள். பார்க்க ரொம்ப நன்றாய் இருக்கும் ஒரு ஆபரணம் போல என்கிறார்.

முள்ளெலிகளை எப்படி பிடிப்பது என்ற வித்தையைக் கற்றுத்தருகிறார். மெதுவாகவே ஓடும் அவற்றின் மேல் கொஞ்சம் மண்ணை அள்ளி வீசினாலும் போதும். அதன் மேலே விழ வேண்டும் என்று கூட இல்லை உடனே பந்து போல் சுருண்டு கொள்ளுமாம். அதன் பிறகு அதை அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட வேண்டியது தானாம். மேலும் முள்ளெலிகளை அம்மக்கள் எப்படி பயன்கொண்டார்கள் என்பதையும் விளக்குகிறார். முள்ளெலிகளைப் பிடித்து அதன் சதைகளை எடுத்து வாட்டி உப்பிட்டு குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அதன் முட்கள் நிறைந்த தோலை நிழலில் காயவைத்து பத்திரப்படுத்திப் பின் குழந்தைகளின் குன் இருமலுக்கு மருந்தாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் கொழுத்த சாரைப் பாம்பின் தோலை உரித்து அதன் கொழுப்பை எடுத்துக் காய்ச்சி ‘பாம்பு நெய்’ தயாரித்து வைத்து மருந்தாகப் பயன்கொள்வது, முயல்களை அறுக்கும்போது அதன் இரத்தத்தைப் பெண்கள் பழைய துணிகளில் படிய வைத்துக்கொண்டு கூந்தல் அடர்த்தியாகவும் நீளமாகவும் வளரும்

என்ற நம்பிக்கையில் தலையில் தேய்த்துக் குளிப்பது போன்ற செய்திகளும் இதில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

கன்றுக்குட்டி இறந்துபோன பசுமாட்டோடு பசுமாடு இறந்து போன கன்றுக்குட்டியை சேர்த்து வைக்கும் 'தழையிறது' என்கிற செயல்முறையைக்குறித்து விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார். கரிசல் மண்ணின் மக்களோடும் விலங்குகளோடும் வாழ்ந்து பெற்ற அனுபவத்திரட்சிகளாகவே இவற்றைக் காணமுடிகிறது. கி.ரா. விவரிக்கும் விலங்கின வழக்காறுகள் கரிசல் மண்ணுக்கும் மக்களுக்குமான உறவை, விலங்குகளை மக்கள் பயன் கொண்ட பாங்கை, விலங்குகளைப் பிடிப்பதற்கான நுட்பத்தை, விலங்குகள் வளர்ப்பு முறையை என்று விலங்கினங்கள் குறித்த தகவல் களஞ்சியமாய்த் திகழ்கின்றன.

தாவர வழக்காறுகள்

நிலத்தின் பயிரை மண் தீர்மானிக்கிறது என்றால் பயிரே அங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்வை தீர்மானிக்கிறது. மண்ணில் விளையும் மரம் செடிகள் கொடிகள் மக்கள் வாழ்வோடு பின்னிப்பிணைந்தவை. அதனாலேயே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று மக்கள் வாழ்ந்த ஐந்திணை வாழ்க்கையைத் தாவரங்களின் பெயர்களால் தமிழர்கள் அழைத்து மகிழ்ந்தார்கள்.

'அந்தக் கம்மாய் கரையில் உள்ள ஒவ்வொரு மரமும் அந்த கிராமத்தின் ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் பூர்வீகமானவர்களால் நட்டுவைத்து உண்டாக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அவை பிரம்மாண்டமான மரங்களாக வளர்ந்து விட்டன. சப்பாத்திக் கள்ளிச்செடிகள் புதர்புதராக மண்டிக் கிடந்த இடத்தைத் திருத்தி அரசமரம், அத்திமரம், கல்லத்தி மரம், ஆலமரம், அரசமரம், நாவல், வேம்பு, புளி, வாகை முதலிய மரங்களை ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் முன்னோர்கள் வைத்த கரிசல் மண்ணுக்கான மரங்களைப் பட்டியலிடுகிறார்

'வீட்டை சுற்றிலும் இருப்பதைப் போலவே வீட்டுக்குப் பின்புறமும் அடர்ந்த வேப்பமரங்கள் வெயில் காலத்தில் இரவு நேரங்களில் அந்த மரங்கள் கொத்துக் கொத்தாய் வெண்மை நிறத்தில் மனசுக்கு இதமான ஒரு கசந்த வாசனையோடு பூத்துக்குலுங்கும் பெண் ஒருத்தி பச்சை உடுக்கை உடுத்தி வெண்ணிற ரவிக்கை அணிந்து கொண்டிருப்பதை போலிருக்கும். அக்கையா வேப்பமரத்தை வேப்பம்மா என்றே சொல்லுவார். காய்கள் காய்த்துக் குலுங்கும் போது வேப்பம்மா குணுக்கு போட்டுக்கா என்பார்.

மரத்தை மனித உறவாகப் பார்க்கும் சங்கத் தமிழரின் உயிர் நேயத்தை கரிசல்வாசிகள் இன்றும் சுமந்து வாழ்வதைக் கி.ரா.வின் எழுத்து பிரதிபலிக்கிறது. மரங்களைப் பற்றிய வர்ணனையும் விவரிப்பும் கதைக்களத்தைக் கண்முன் விரிக்கிறது. மண்ணில் புதைந்திருந்தாலும் வேர்களே மரங்களுக்கு ஆதாரமாகத் திகழ்வதைப் போன்று கி.ரா.வின் கதைகளில் பொதிந்திருக்கும் இனவரைவியல் தொடர்பான விவரணைகளே அவர் படைப்புகளின் ஆதாரமாகத் திகழ்கின்றன.

நிலம் நீர்

'என் மக்களே எங்கேயோ ஒரு தேசத்தில் வந்து வாழவேண்டியிருக்கிறதே என்று நீங்க நினைச்சி மனம் கலங்க வேண்டாம் எல்லாம் பூமித்தாயினுடைய ஒரே இடம்தான். அவளுடைய கையிலுள்ள ஒரு விரலிலிருந்து இன்னொரு விரலுக்கு வந்திருக்கிறீர்கள்' கி.ரா.வின் எழுத்து கரிசல் நிலத்தைத் தனித்துக் காட்சிப்படுத்தினாலும் நிலத்தின் மீதான சமத்துவப்பார்வை யாதும் என்னுடைய ஊர் என்ற பேதமற்ற இந்தச் சிந்தனையும் கவனிக்கத்தக்கது.

புதினத்தில் இடம்பெறும் நிலம், நீர் பற்றிய விவரிப்புகள் சங்கப்பாடல்களையும் முக்கூடற்பள்ளு நில வர்ணனைகளையும் நினைவூட்டுகிறது 'இந்த ஊருணி கடுங்கோடையிலும் கூட வற்றாது. தண்ணீர் தேங்காய்ப்பால் மாதிரி இருக்கும் வழிபோக்கர்களுக்கு இயற்கையன்னை கொடுத்த சீதனம் தண்ணீர் ஒரு அரிய செல்வம். செல்வமானது இப்படி ஒரு இடத்தில் தனிமையாகத் தேங்கிக் கிடந்தால் அங்கே என்ன தான் நடக்காது? நண்டு தனது சொந்த செளகரியத்திற்காக வளை தோண்டி வைத்திருக்கிறது

ஆனால் அங்கே இந்தக் குரவை மீனுக்கு என்ன சோலி மண்ணும் தண்ணீரும் சேர்ந்து பதப்பட்டிருக்கும் அந்தச் சொத மண்ணில் வசிக்கும் மண்புழுவைத் தின்ன குரவை மீனுக்கு ரொம்பப் பிரியம் அந்தக் குரவை மீனைப் பிடித்து தின்ன நாரை ஒற்றைக் காலில் நிற்கிறது. நாரையைப் பிடித்து தின்ன நரி பதிப்போட்டு காத்து நிற்கிறது'.

நிலமும் நீரும் மனித சமுதாயத்திற்கு மட்டுமே படைக்கப்பட்டதாகக் கருதி சுயநோக்கோடு செயல்பட்டுவரும் பெருநிறுவன மனப்பான்மை மிகுந்த இன்றைய சமுதாயத்தில் கிரா எழுதும் இந்தக் காட்சிச்சித்திரிப்புகள் மனிதர்கள் மட்டுமல்லர் விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன, மீன்கள் அனைத்துக்கும் நிலமும் நீரும் பொதுவானது என்பதையும் அவற்றின் மீது அவை கொண்டுள்ள உரிமையையும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

வட்டார வழக்குச் சொற்கள்

மக்களும் மொழியும் உயிரும் உடலும் போல கிரா.வின் கதைகளில் இணைந்திருப்பதைக் காணலாம். கரிசல் வட்டாரத்திற்கேயுரிய சொற்களை பெருமளவில் தன படைப்புகளின் வாயிலாக மக்களிடையே கொண்டுவந்ததுடன் கரிசல் வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதியைக் கொண்டுவந்தவர் கிரா.

சடைப் பூரானைச் சேடா என்றும் இறந்துபோனவனைப் போக்காளி என்றும் வலிமையை பலாட்டியம் என்றும் தங்கையைச் செல்லீ என்றும் உப்பை ருசிக்கல் என்றும் இளைப்பாறுதலைத் தைப்பாறுதல் என்றும் கரிசல் மக்கள் அழைப்பதை இவர் புதினத்தின் வழி அறியமுடிகிறது. தூரியன் மறைவுக்குப் பிறகு உப்பை உப்பு என்று சொல்லாமல் ருசிக்கல் என்று அழைக்கிற வழக்கம் அங்கு இருப்பதையும் பதிவு செய்கிறார். அத்தாளம் என்பது இரவு உணவுக்குப் பிறகு கையோடு உண்ணும் பலகாரங்கள் என்கிறார். பாம்புகளை குத்திக் கொள்வதற்கு மீன் தூண்டிலின் நுனியைப் போலிருக்கும் குத்துத்தரம் என்கிற கருவியை அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

வாய்மொழி வழக்காறுகள்

வாய்மொழியாக அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தப்படும் வழக்காறுகளான கதைகள், பாடல்கள், சொலவடைகளும் ஒரு மண்ணுக்குரிய மிகமுக்கிய இனவரைவுத் தரவுகளாக அமைந்துள்ளன. இந்த வழக்காறுகளை அம்மக்களின் பண்பாட்டோடு இணைத்தே பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

கம்மலுக்காக கொலை செய்யப்பட்ட பெண்ணும் அவளைக் கொன்றதற்காக கழுவேற்றப்பட்ட ஆணும் எப்படி மக்களின் வழிபாட்டுக்குரிய தேவதைகளாக அம்மண்ணில் கொண்டாடப்படுகிறார்கள் என்பதனையும் பெண் குழந்தை பிறந்தால் கம்மாடச்சி என்றும் ஆண் குழந்தை பிறந்தால் கழுவன் என்றும் பெயர் சூட்டுகிற மரபின் பின்புலத்தையும் பதிந்துள்ளார்.

தன்னைக் கழுவில் ஏற்றுவதற்கு முன்னும் கழுவிலேற்றிய பிறகும் கூட அவன் தன்னைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் சாதித்துவிட்டதால் அந்தச்சாதனைக்குக் கழுவன் சாதனை என்கிற சொற்பிரயோகம் புழக்கத்துக்கு வந்து விட்டதாகவும் ஒரு குற்றவாளி வாய்திறந்து எதையும் சொல்லாமல் சாதித்தால் என்னடா 'கழுவஞ் சாதனையா சாதிக்கே' என்று சொல்லும் வழக்கமும் அப்பகுதியில் நிலவுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாரியம்மன் கோவிலில் மாவிளக்கு ஏற்றிவைத்து அந்தமாவிளக்குகளைச் சுற்றி வந்து கும்மியடித்துப் பாடுகிற

“மாரியம்மேங் கோயிலிலே

மாவிளக்கு நூறு மஞ்ச பிள்ளைய நூறு

தரம் பார்த்து கும்மியடிக்கிற தண்டு பெண்டுக நூறு

பறந்தடிங்கட தோழிப்பொண்ணே” பாடலும்

வெள்ளைக்காரர்கள் மீது பாடும் நாடோடி ஏசல் பாடலான

“ஐ சக்கை ஐ

அரைப்படி நெய்

வெள்ளைக்காரன் தொப்பியிலே. தொப்பிக்காரன்”

பாடலும் இப்புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

காது வளர்த்து வளையம் போன்ற ‘கம்ம’ என்ற காது ஆபரணத்தை இந்தப் பெண்கள் அணிந்து கொள்வதால் கம்மவார் என்று பெயர் வந்ததாக சொல்லப்படும் காரணக்கதை நாகார்ஜுன மலையில் வீரம் நிறைந்த ஒரு ராட்சத பெண் இருந்ததாகவும் அவளை அடக்க யாராலும் முடியாத நிலையில் அழகும் வீரமும் கொண்ட ஒரு பிராமணன் அவளை அடக்கி அவளுடைய மூக்கில் துறட்டியைப் போட்டு இழுத்துக் கொண்டு வந்ததாகவும் மூக்கில் தொறட்டி போட்டு அவளை இழுத்துக் கொண்டு வந்ததால் அந்த தொறட்டியையே அவள் ஆபரணமாக விரும்பிப் போட்டுக் கொண்டதாகவும் ஆகவே தான் அவர்களுடைய சந்ததிப்பெண்கள் இன்றும் மூக்கில் துறட்டி என்ற ஆபரணத்தை அணிந்து கொண்டிருப்பதாகவும் வழங்கப்பட்டு வரும் கதைகளும் குறிப்பிடத்தக்கன. இந்த வாய்மொழி வழக்காறுகள் மக்கள் வாழ்க்கையை, கடந்த காலத்தை, பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்க கூடியவை. மக்களின் நினைவுச்சேமிப்பிலிருந்து வழிவழியாக அம்மண்ணின் மக்களால் பாதுகாக்கப்படுபவை. நூற்றுமுப்பத்தேழு வயது மங்கத்தாயாரு அம்மா நினைவிலிருந்து தொண்டித் தோண்டி எடுத்துச் சொல்லும் கதைகள் மரபின் தொகுப்பாக பாரம்பரியத்தின் தொகுப்பாக அனுபவங்களின் தொகுப்பாக மக்களுடனும் மண்ணோடும் பயணித்துக்கொண்டிருப்பவை.

முடிவுரை

‘கோபல்ல கிராமம்’ புதினத்தின் தனித்த சிறப்பே மண்ணையும் மக்களையும் ரத்தமும் சதையுமாகப் படைத்திருப்பது தான். கதையில் இடம்பெறும் மனிதர்களின் வாழ்க்கை அவர்கள் சார்ந்திருக்கிற மண்ணோடும் அந்த மண்ணை வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டிருக்கிற சகல உயிரினங்களோடும் புழங்கு பொருட்களோடும் வழக்காறுகளோடும் மக்கள் பேச்சு வழக்கோடும் பின்னிப்பிணைந்து இனவரைவியல் தரவுகளாய் வெளிப்படுகின்றன. கிரா என்கிற ஒற்றை ஆளுமையின் அனுபவங்களிலிருந்து கிளர்ந்தெழுகின்ற படைப்புகளை மட்டுமே ஆய்வுக்குட்படுத்தினாலும் கரிசல் வட்டார மக்களின் இனவரைவியலை வரையறுத்திடமுடியும் என்பதற்கான ஒருசோற்றுப் பதமாகவே இக்கட்டுரையில் அமைந்துள்ளன.

References

- Bhakthavatsala Bharathi, S., (2020) Ki. Raa.Vin Karisal Payanam, Kalachuvadu pathippagam, Chennai, India.
Sivasubramanian, (2014) Enavaraiviyalum Tami Novelum, Parisal Veeliyeedu, Chennai, India.
Rajanarayanan, K., (2018) Gopalla Gramam, Kalachuvadu pathippagam, Chennai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License